

РЕШЕНИЕ

№ 1054

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 8-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ Г. ЦЕПОВА

при участието на секретаря Н.Л.В.
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ Г. ЦЕПОВА Административно наказателно дело № 20231110208518 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Т. С. Г. срещу наказателно постановление № 22-4332-006094/14.04.2022г., с което на жалбоподателя Т. С. Г. за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП е наложено на основание чл.182 ал.4 вр. ал.1 т. 6 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 1 500 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца; за нарушение на чл. 100 ал.1 т.1 ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.1 ЗДвП; за нарушение на чл. 100 ал.1 т.2 ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.3 ЗДвП.

В жалбата си Т. Г. сочи, че не е доволен от издаденото наказателно постановление, поради което иска от съда да отмени същото. Оспорва фактическите констатации.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Г.. Той поддържа жалбата и доводите в нея. Искане от съда да отмени издаденото наказателно постановление.

Въззиваемата страна не изпраща представител.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените доводи, приема за установено следното от фактическа страна:

На 27.05.2021 г. около 11:42 ч., жалбоподателят Т. Г. управлявал лек автомобил „БМВ 530 Д“, с рег.№ ****, като се движел в гр. София по бул. „Скопие“ от бул. „Габрово“ към бул. „Кн. М. Луиза“ . До № 6 преминал със скорост от 108 км/ч.. Същият бил засечен с техническо средство, записващо дата, час, скорост, място регистрационен номер. Съставен бил снимков материал. Водачът Г. не носел свидетелство за управление на МПС от съответната категория и контролен талон към него , както и не носел свидетелство за регистрация на МПС, което управлявал.

На 04.03.2022г. в декларация Г. посочил, че процесното моторно превозно средство на 27.05.2021г. е управлявано от него.

На 04.03.2022г. въз основа на събраните в производството материали свидетелката Спасова съставил АУАН. В акта е посочила, че жалбоподателят се е движил с превишена скорост от 108 км./ч., при ограничение от 50 км./ч., за населено място за управляваното моторно превозно средство, като скоростта е измерена с техническо средство радар. Констатираното нарушение е квалифицирано като такова по чл.21 ал.1 от ЗДвП; чл. 100 ал.1 т.1 и чл. 100 ал.1 т.2 ЗДвП. Посочила, че водачът не носи и свидетелство за управление на МПС, контролен талон и свидетелство за регистрация на МПС. Актът бил връчен на водача, който не въвел в графата „възразжения“ такива.

В последствие на Т. Г. при идентично описание на извършеното нарушение и обстоятелствата при които се твърди да е извършено нарушението е съставено наказателно постановление, с което му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца и две административни наказание „глоба“ в размер на 10 лв.

Настоящият състав прие за установена изложената фактическа обстановка въз основа на показанията на свидетеля С., разпечатка от техническо средство за регистрирани нарушения на максимално разрешена скорост, приобщени към доказателствения материал на основание чл. 283 НПК, разпечатка за извършени от жалбоподателя нарушения на ЗДвП, справка за годността на техническото средство, писмо от БИМ, ведно с удостоверение за одобрен тип, декларация, заповед.

Гореизброените доказателства изграждат фактическата обстановка по случая, като между тях относно фактите, предмет на доказване в производството, няма съществени противоречия. Съдът кредитира както свидетелските показания, така и писмените доказателства. От тях в съвкупност се установява датата и мястото на извършване на нарушението, отчетената скорост, вида на техническото средство и на моторното превозно средство, респективно самоличността на водача на превозното средство, както и наличието на поставена преди извършената проверка табела, сочеща контрол на скоростта с техническо средство. Съдът даде вяра на показанията на свидетелката, макар и оскъдни, тъй като те въвеждат сведения за факти и обстоятелства, подкрепени и от писмените доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Атакуваното наказателно постановление е от категорията на обжалваемите. Жалбата е депозирана в законоустановения преклузивен срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е **неоснователна**, като съображенията на съда в тази насока са следните:

АУАН и НП са издадени от съответните компетентни органи /видно от приложената по делото заповед/.

При съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на административнонаказателното производство и ограничаващи правото на защита на нарушителя. На следващо място отразяването на обстоятелствата по нарушението и дадената от компетентните органи правна квалификация в акта и наказателно постановление е съобразена с изискванията на чл. 42, т. 5 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1 т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Точно и ясно при въвеждане на необходимия минимум от реквизити са описани обстоятелствата, касаещи извършеното нарушение, така щото за субекта на отговорността е ясно посочено кога, къде и какво се твърди да е извършил, коя правна норма въвежда дължимото правило за поведение и как осъщественото от него навлиза в конфликт с конкретното правило.

Съставеният акт и издаденото наказателно постановление вменят на жалбоподателя Т. Г. извършено нарушение по чл.21 ал.1 ЗДвП.

Съгласно чл.21 ал.1 от ЗДвП моторните превозни средства следва да се движат с посочената от законодателя и лимитативно определена скорост, съобразно вида и категорията на моторното превозно средство, мястото,

където се извършва управлението на моторното превозно средство. Законодателят е дефинирал и отграничил конкретно посочвайки разрешената скорост за движение на в населено място, като в процесната хипотеза, тя е 50 км./ч.. В ал.2 на същия този чл.21 от ЗДвП е въведена друга хипотеза, предвиждаща „ .....когато скоростта, която не трябва да се превишава е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак“.

В обстоятелствената част на АУАН и тази на последващото наказателно постановление ясно е описано при какви обстоятелства се твърди да е осъществено нарушението, посочвайки конкретни улици, респективно място на констатиране и извършване на същото. Нещо повече в дадената правна и словесна квалификация на нарушението контролният орган е въвел като нарушено не задължението за съобразяване с поставен пътен знак, ограничаващ скоростта на движение, а с изискването за спазване на скоростта в населено място. При тези две различни фактически рамки, могат да бъдат разгледани две различни по вид административни нарушения – такова по чл.21 ал.1 ЗДвП или по ал.2. В процесната хипотеза административният орган не вменява на нарушителя неспазване с ограничение, поставено от пътен знак, за да следва това обстоятелство да е въведено в съдържанието на АУАН и наказателното постановление, респективно да се изследва от съда.

В настоящия случай, изхождайки от обективно установеното от доказателствата по делото, очертавайки фактите по делото, несъмнено са налице предпоставките за ангажиране на отговорност на водача на моторното превозно средство по реда на чл.21 ал.1 от ЗДвП.

Съгласно действащата към момента на твърдяното нарушение разпоредба на чл.165 ал.2 т.6 от ЗДвП служителите на МВР, които имат право да установяват нарушенията за правилата на движение по пътищата могат да използват технически средства или системи, записващи точна дата, час, и регистрационния номер на моторното превозно средство. В разпоредбата на чл.189 ал.7 от ЗДвП /ред. ДВбр.10/2011/г. е предвидено изготвените с посочените технически средства снимки видеозаписи, разпечатки да са веществено доказателство и да могат да се ползват като такова именно в административното производство.

Така безспорно се установява именно управлението от жалбоподателя лек автомобил да се е движел на посоченото в акта място със съответната скорост 108 км./ч., отразена в разпечатката от техническото средство. Същата е доказателство, изготвено по предвидения за това ред и съобразно разпоредбата на чл.189 ал.7 ЗДвП може да установява изследвания факт - конкретна скорост на движение в засечен пътен участък и време. Несъмнено установено по делото е движението да е извършено в населено място, като ограничението да е до 50км./ч.

В този смисъл съдът прие, че жалбоподателят е осъществил всички обективни признаци на административното нарушение за извършването на което му е издадено и наказателно постановление същият е попълнил в

съответствие с изискването на закона декларация по чл. 188 ЗДвП, в която е отразил именно той да е бил водач на процесното МПС на отразената дата.

От субективна страна субектът на нарушението е осъществил същото виновно, като в съзнанието му е имало ясно изградени представи, че управлява моторно превозно средство със съответната скорост, на пътен участък / населено място/ с ограничение на скоростта от 50/км./ч.. В съзнанието му е имало представи за въведеното ограничение, доколкото е съзнавал, че се движи в населено място с ограничение на скоростта до 50 км./ч., имало е представи за обстоятелството с управляването на МПС с така посочената скорост от 108 км./ч. пряко да се нарушава въведената забрана, като при тези субективни представи е допуснал извършването на противоправното поведение.

При индивидуализирането на административно-наказателната отговорност следва да се вземе предвид разпоредбата на ЗДвП, приложима в конкретната хипотеза, нейните съдържателни характеристики и характеристиките на конкретното нарушение, съответно личността на субекта на нарушението. Видно от кредитираните от съда писмени доказателства е, че водачът повторно е превишил разрешената максимално допустима скорост за населено място и в този смисъл административно-наказващият орган правилно е определил санкциониращата норма и вида и размера на наложеното административно наказание. Глобата предвидена в чл.182 ал.4 вр. ал.1 т. 6 от ЗДвП за превишаване на разрешаната скорост на движение по пътя е с посочен начин на определяне, а лишаването от правоуправление точно фиксирано. Те обвързват при установяване на всички признаци – обективни и субективни - на административното нарушение, на субекта на нарушението- жалбоподателя Т. Г. да се наложи точно по вид и размер административно наказание, каквото е определено в самото наказателно постановление, а именно „глоба” в размер на 1500 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца.

Съдът прие, че наказание в този му вид и размер е законосъобразно, адекватно на вида и тежестта на извършеното нарушение и ще способства за постигане на индивидуалното въздействие върху поведението на водача.

Другите две административни нарушение с дадената им правна квалификация също са несъмнено установени, като правилно е определен и вида и размера на наложените административни наказания – две глоби в размер на по 10 лв. Следва да се отчете, че действащата по настоящем правна норма не въвежда задължение за водачите да носят при проверка контролен талон към СУМПС, но изхождайки от начина на изписване на нарушението в НП и наложеното административно наказание, при несъмнена установеност на реализиране на двете нарушение – не носи свидетелство за управление на МПС и не носи свидетелство за регистрация на МПС, посочената промяна в правната норма не влияе върху съдържанието на издаденото НП, поради което същото следва да бъде потвърдено в цялост.

Процесните деяния не сочат засягане на закриляните обществени отношения в по-ниска степен отколкото деянията от този вид, поради което и съдът прие, че не са налице предпоставки сочещи приложимостта на чл.28 от ЗАНН.

В този смисъл издаденото наказателно постановление, се явява законосъобразно и правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Водим от горното съдът 63, ал. 1 ЗАНН

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-4332-006094/14.04.2022г., с което на жалбоподателя Т. С. Г. за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП е наложено на основание чл.182 ал.4 вр. ал.1 т. 6 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 1 500 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца; за нарушение на чл. 100 ал.1 т.1 ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.1 ЗДвП; за нарушение на чл. 100 ал.1 т.2 ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв. на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.3 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд- град София в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено, на основанията предвидени в НПК и по реда на глава дванадесета от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____